

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. november 27. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntette miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2019. július 9. napján kelt B.265/2017/54. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott vonatkozásában a feltételes szabadság kizárásáról szóló rendelkezést mellőzi, és megállapítja, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap feltételes szabadságra bocsátható.

A Györi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj.I.184/2019. szám alatti bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyásával a 2., 3., 4., 5., 6. sorszám alatti bűnjelek iratokhoz csatolását rendeli el, míg az 1., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14. sorszám alatti bűnjeleket **A.A.** (... szám alatti lakos) részére kiadni rendeli.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 320.083,- (háromszázhuszezer-nolcvanhárom) forint, melynek megfizetésére a vádlott köteles.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 62.194,- (hatvankétezer-százkilencvennégy) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni.

Indokolás

A Győri Törvényszék 2019. július 9. napján kihirdetett B.265/2017/54. ítéletében bűnösnek mondta ki **vádlott neve** vádlottat emberölés büntetében (Btk.160. § (1) bekezdés). Ezért 10 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a minősítés megváltoztatásáért és a büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A Györi Fellebbviteli Főügyészség BF.226/2019/1-I. számú átiratában nem tartotta alaposnak a minősítés megváltoztatásáért és a büntetés enyhítéséért bejelentett fellebbezést. Rámutatott, hogy a felülbírálat teljes körű, a törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során eljárási szabálysértést nem vétett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta, s azokat logikusan értékelte, ennek eredményeképpen az általa megállapított tényállást téves ténybeli következtetésektől mentes. Mindemellett indítványozta az ítéleti tényállást helyesbítését, kiegészítését az alábbiak szerint:

Indítványozta mellőzni a következőket tekintettel arra, hogy ezek feltételes módon megfogalmazott megállapítások: „...az erős behatásból származhatott keletkezhetek ütődése alkalmával.”

Továbbá kitért arra, hogy a bíróság a büntetés kiszabása során jelentőséget tulajdonított a vádlott és a sértett adottságainak, azonban az ezt megalapozó tényeket a tényállásban nem rögzítette. E körben a tényállás kiegészítését indítványozta az alábbiak szerint: **a** vádlott 178 cm magas és 78 kg volt a bűncselekmény elkövetésekor. **A.A.** sértett 185 cm magas, sovány testalkatú, 60 éves volt, 2009-ben végbél-daganattal operálták, majd kezelték.

A büntetés kiszabási körülmények értékelésével kapcsolatban kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság teljeskörűen feltárta az enyhítő és súlyosító körülményeket -ugyanakkor az időmúlást, mint jelentős enyhítő körülményt, helytelenül vett figyelembe - melyek alapján a vádlott által megvalósított bűncselekmény vonatkozásában az irányadó törvényi középértékben (10 év) állapította meg a szankciót, mely a vádlott tettével arányban álló.

Az ítélet járulékos rendelkezéseivel kapcsolatban rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen zárta ki a terheltet a feltételes szabadságból, hiszen **a vádlottat** az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetését követően ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre, így a Btk. 38.§ (4) bekezdésének d) pontja szerinti kizáró ok jelen eljárásban nem áll fenn.

Az ügyészség álláspontja szerint tévesen rendelkezett az elsőfokú bíróság a bűnjelekről is, hiszen valamennyi bűnjel lefoglalásának megszüntetését követően azok megsemmisítését rendelte el. Ennek okán indítványozta a bűnjeljegyzékben szereplő 2.,3.,4.,5.,6. és 14. sorszám alatti bűnjelek iratokhoz való csatolását, illetve a többi bűnjelként lefoglalt dolgot kiadását a sértett fia, azaz **A.A.** részére.

Egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védő fellebbezésének indokolása megegyezett az elsőfokú eljárásban elhangzottakkal, az eltérő minősítés megállapítása mellett a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki az emberölésre, kizárólag a testi sértés okozására. A törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta a fellebbezésében foglaltak szerint, míg a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát a halált okozó testi sértés büntetnének büntetési tételét alapul véve a középértéktől a vádlott javára eltérve, jelentősen enyhítse az elsőfokú ítéletben is taglalt enyhítő körülmények túlsúlyára is figyelemmel.

A védő a nyilvános ülésen az általa korábban elhangzottakkal egyezően a minősítés megváltoztatása mellett érvelt. A vádlott bűnösségének halált okozó testi sértés büntetnében történő megállapítását és rövidebb tartamú - a büntetési tételkeret középértékét el nem érő - szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban írtakkal egyezően - az ott felsorakoztatott érvek mentén - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a védői érveléssel ellentétben a minősítés változatlanul hagyását indítványozta a járulékos kérdések megváltoztatása mellett.

A vádlott utolsó szó jogán enyhébb minősítés megállapítását kérte arra hivatkozva, hogy ő sohasem kívánta a sértett halálát, bűnösségre kiterjedő beismerő vallomást tett, melyben a halált okozó testi sértést elismerte. Mindemellett többször hangsúlyozta, hogy tettét nagyon megbánta.

A bejelentett fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás lefolytatásakor eljárási hibát nem vétett.

Az elsőfokú bíróság valamennyi, a rendelkezésre álló bizonyítékot teljességében, a logika szabályainak megfelelően értékelt. E körben megfelelően rámutatott arra, hogy a bizonyítékok közül melyiket és miért fogadott el. Ekképp a törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, az mentes a Be. 592. §-ban rögzített hibáktól, így a tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Azonban az ügyészség által mellőzni indítványozott részek: „...az erős behatásból származhatott..keletkezhettek..ütődése alkalmával.”, valóban nem a tényállás részét képezik, ezért azokat a másodfokú bíróság mellőzte.

Helyesen következtetett a tényállásból az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és helyes a bűncselekmény jogi minősítése is.

Itt mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a fellebbviteli eljárásban a minősítést támadó fellebbezés már csak azért sem foghatott helyt, mert a vádlott cselekvősege, az indulati megnyilvánulások, a sérülés okozását követő cselekedete egyértelműen utal arra, hogy a vádlott szándéka nem testi sérülés okozására, hanem a sértett életének kioltására irányult. Ezt támasztja alá a sérülés kivitelezésének módja, a célzott testtájék támadása, a vádlottnak a sértetthez intézett fenyegetése, majd pedig a sérülést követően tanúsított magatartása.

Mindezen körülmények alapján az eltérő minősítésre irányuló védelmi fellebbezési indokokat a másodfokú bíróság megalapozatlannak találta, és megállapította, hogy a törvényszék által megállapított minősítés helyes és egyúttal törvényes is.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, azokat helyesen értékelte. A vádlott által elkövetett bűncselekmény büntetési tétele 5-15 évig terjedő szabadságvesztés, ezért a törvényi középérték - esetében 10 év - megfelelő szankció, arányban áll az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a jogerős határozat meghozataláig a vádlott előzetes fogvatartásban volt, így ezt az időtartamot a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdés alapján beszámította a szabadságvesztés tartamába.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat kizárta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből. A vádlott ugyanis a terhére rótt bűncselekményét nem más büntetésének végrehajtása alatt követte el. Jelen ügyben elbírált cselekmény elkövetési ideje megelőzi a vádlottal szemben kiszabott Győri Járásbíróság B.100/2016/44. számú ítéletének jogerőre emelkedését. Így a másodfokú bíróság az erről szóló rendelkezést mellőzte, és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

A bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés is korrekcióra szorult, ezért a másodfokú bíróság a 2.,3.,4.,5.,6. sorszámú bűnjelek megsemmisítése helyett, az iratokhoz csatolását rendelte el, valamint az 1.,7.,8.,9.,10.,11.,12.,13.,14. sorszám alatti bűnjeleket a sértett örökösének, azaz A.A.-nek rendelte kiadni. [Be. 204. § (1) bekezdés és a 11/2003(V.8) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1) bekezdés.]

Az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét helytelenül állapította meg, ezért azt a másodfokú bíróság rendelkező részben írtak szerint javította.

A másodfokú eljárásban felmerülő bűnügyi költség viselésére a vádlott a Be. 613. § (1) bekezdése alapján köteles.

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla a Be. 599. § (1) bekezdés alapján tartott nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta.

Győr, 2019.november 27.

dr. Csák Csilla sk. előadó bíró.

Péntek László sk. a tanács elnöke.

Vajda Edit sk. bíró

A Győri Törvényszék B.265/2017/54. számú ítélete a másodfokú bíróság ítéletében foglalt változtatással 2019. november 27. napján jogerős.

. Péntek László sk.

a tanács elnöke